

zahvalnost & radost

2/2022

Sadržaj	Strana
Krist - naša hrana	1
Pregled Mateja 13 (1. dio)	8
Pomoć na putu vjere: Čovjek boli, Ljubav	12
Biblijske slike i simboli: sijanje, sjeme, žetva, brašno, fino brašno, kvasac, beskvasnost	15

Dragi čitatelji,

Božja djeca u cijelom svijetu prolaze kroz mnoge nevolje: bolest, žalost zbog izgubljenih voljenih osoba, oskudicu, neshvaćenost, odbačenost pa čak i progonstvo. I Gospodin Isus je ovdje na zemlji bio odbačen i mnogo je trpio, ne samo na križu nego i sav svoj život (članak „Čovjek boli“). Zato nam je postao uzorom i tješiteljem u svim našim patnjama, „jer u onome u čemu je sâm iskušán trpio, on može pomoći onima koji su iskušavani“.

Zbog toga što je bio odbačen, njegovo kraljevstvo na zemlji nije tada bilo uspostavljeno kao javno zemaljsko kraljevstvo, nego u tajni, kao „kraljevstvo nebesko“, i tako je sve do danas (članak „Matej 13, pregled“). No on će uskoro opet doći i uspostaviti svoje kraljevstvo na zemlji – vidljivo i javno. A prije toga doći će po nas i uzeti nas k sebi, u Očevu kuću, da zauvijek budemo s njim. Možda već danas!

Dok očekujemo taj slavan trenutak, imamo samoga Gospodina Isusa kao svoju hranu koja nas ispunjava i daje nam snagu. On nije samo naša hrana sada i ovdje, nego će to biti i u vječnosti – on je taj koji će nas svojom osobom vječno ispunjavati do sitosti. O njemu kao našoj hrani možete više pročitati u članku „Krist, naša hrana“.

*Srdačan pozdrav,
Vaš urednik*

Krist - naša hrana

Jedan daljnji vid na koji nam je Krist predložen jest to da je on naša hrana. To je bilo nagoviješteno već u levitskoj ekonomiji (dispenzaciji); jer svećenici su primili potanke i precizne upute o tome kako da se hrane žrtvama ili dijelovima žrtava (vidi Lev 7). Ali bilo je razlika. U nekim je slučajevima tu povlasticu bilo dopušteno uživati svoj svećeničkoj obitelji (Lev 6,18; Lev 7,6, itd.); i upravo u tome osobito vidimo povlasticu vjernika da se sada hrane Kristom. Naš Gospodin sâm se tijekom svojeg života pozivao na to. „Ja sam kruh živi koji je sišao s neba: ako tko bude jeo od toga kruha, živjet će zauvijek; a kruh što ću ga ja dati jest moje tijelo, koje ću dati za život svijeta. Židovi se zbog toga prepirahu između sebe, rekavši: Kako nam ovaj može dati svoje tijelo za jesti? No Isus im reče: Zaista, zaista, kažem vam: Ako ne jedete tijelo Sina čovječjega i ne pijete njegovu krv, nemate život u sebi. Onaj tko jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Jer tijelo moje jest i jestinsko, i krv moja je piće istinsko. Onaj tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni prebiva, i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako će i onaj koji mene jede po meni živjeti“ (Ivan 6,51-57).

U ovom retku imamo „jesti tijelo Sina čovječjega i piti njegovu krv“ i „jesti“ samoga Krista te nam je, povezujući to s drugim redcima Pisma, rečeno – općenito govoreći – da se Kristom hranimo u tri vida: kao pashalnim janjetom, kao s manom i kao sa starim, to jest prošlogodišnjim, žitom zemlje; jer gotovo da i ne treba osobito isticati da sve to ukazuje na Krista. U navedenim redcima iz Ivanova evanđelja osobito vidimo Krista kao manu (rd 32-33, 48-50, itd.) i naznaku o Njemu kao pashalnom janjetu (usporedi 4. i 53. redak itd.); ali da bismo ga pronašli u vidu koji odgovara starom žitu zemlje (Jošua 5,11), morat ćemo to potražiti u poslanicama.

1) Najprije ćemo promotriti Krista koji je kao pashalni Jaganjac hrana za svoj narod. Ako se vratimo u povijest Izraela, vidjet ćemo da su oni održavali Pashu u Egiptu (Izl 12), u pustinji (Br 9) i u zemlji Kanaan (Još 5). Pitamo se: Kada se hranimo Kristom kao pashalnim Jagancem? Ponekad se kaže da to činimo samo na početku, kada se, osuđeni zbog grijeha, bojimo prisutnosti Boga kao suca; i da se, čim iskusimo oslobođenje, prestajemo hraniti Njime u tome vidu. No ako je to tako, zašto je Izrael svetkovao Pashu i u pustinji i u zemlji? Mislim, dakle, da je očigledno da nika-

da ne prestajemo slaviti Pashu; i, štoviše, da mjesto na kojem se tako hranimo Kristom ovisi o našem stanju duše.

Svaki vjernik zna što je to (znao je što je to) hraniti se pečenim janjetom u Egiptu. Kako li smo se, probuđeni Božjim Duhom, uznemireni nadolazećim sudom, dovedeni pod zaklon dragocjene krvi, željno hranili Jaganjcem koji je prošao kroz oganj Božje svetosti noseći naše grijeha na drvetu! Istina, jeli smo ga s gorkim biljem, jer smo tada vidjeli svoje grijeha (u nekoj mjeri, sukladno Bogu), i opasanih bokova, i s obućom na nogama, i sa štapom u ruci, jer je Egipat već postao moralna pustinja, a mi smo samo čekali Gospodinovu riječ da započnemo svoje vjerničko putovanje. Bilo je to vrijeme za pamćenje, jer je to bio početak mjesecima – prvi mjesec u godini našeg duhovnog života.

No iako je svaki vjernik prošao kroz to iskustvo, bojim se da se mnogi sav svoj život hrane pečenim jaganjcem u Egiptu. Budući da nisu upoznali oslobođenje putem Kristove smrti i uskrsnuća, pa čak ni mir s Bogom kao ishod zaklonsnosti Kristovom krvlju, oni se hrane Kristom samo kao s onim koji svojom smrću preprečuje put Bogu kao Sucu; stoga, ne poznaju Boga kao svoga Boga i Oca u Kristu Isusu. Takvo stanje duše treba i osuditi i žaliti, jer je ono ishod ili lošeg nauka ili nevjere srca u puninu Božje milosti.

Nakon Egipta, sljedeće mjesto na kojemu je Izrael održavao Pashu bila je pustinja; i rečeno im je da je tamo drže „prema svim njezinim obredima i po svim propisima za nju“ (Br 9,3). Pustinja je mjesto svakog vjernika, kada ga se promatra kao putnika. Svijet mu je po-

stao pustinjom i on prolazi njime (kao onaj koji nije od njega) čekajući povratk svojega Gospodina. Kako se to on, dakle, hrani Kristom kao zaklanim Jaganjcem u pustinji? „Sudjelovanjem po milosti, u snazi Kristove smrti i uskrsnuća“, po kojoj smo izvedeni s neprijateljskog područja – oslobođeni vlasti Sotone i otkupljeni Bogu. U pustinji se hranimo pashalnim Jaganjcem kao spomenom na svoje izbavljenje iz Egipta i u njoj vidimo Krista kako silazi u smrt – kako prolazi kroz nju i oduzima joj moć – i to ne samo kao onoga koji nosi svu osudu koja je nas dopadala, nego i kao onoga koji se suočava sa svom snagom neprijatelja i pobjeđuje je; kako uništava onoga koji je imao moć smrti te time nas izvodi iz kuće ropstva i oslobađa nas kao djecu i za službu Božju. Stoga se u pustinji hranimo pashalnim Jaganjcem kao putnici i stranci – poznajemo oslobođenje, ali još nismo došli u zemlju o kojoj je Gospodin govorio. U ovom vidu hranjenja, dakle, ne cijemo samo (prema svojoj vjeri) dragocjenu krv uživajući i razmišljajući o njezinoj čudesnoj učinkovitosti da nas zauvijek oslobađa od svake optužbe i zahtjevâ neprijatelja, nego se hranimo i Kristovom smrću kao takvom, zbog naše smrti (i uskrsnuća) u Njemu, po kojoj smo izvedeni na novo mjesto, s kojega se na smrt i sud možemo osvrnuti kao na ono što je zauvijek iza nas.

U obećanoj zemlji pak je Pasha poprimila još jedan, drugačiji vid, a i on nalazi primjenu kod vjernikâ danas. Za Izraelca je to, sasvim očigledno, imalo mnogo veći značaj kad je bio s ove strane Jordana negoli dok je bio u pustinji. To mu je sada bio spomendan, ne samo

na izbavljenje iz Egipta i od egipatskog ropstva i sile, nego i na *dovršeno* spasenje. Jer, u stvari, premda je njegov položaj u zemlji, s jedne strane, ukazivao na slavu Božje vjernosti i milosti u izvršenju svega što je obećao („Nije se izjalovilo ništa ni od kojega dobra što ga je GOSPODIN bio obećao domu Izraelovu; sve se zbilo“; Jošua 21,45), bio je, s druge strane, posljedica prolivene krvi. Drugim riječima, krv pashalnog janjeta postavila je temelj za ostvarenje Božjih namjera; i stoga je za one čije su oči bile otvorene krv imala daleko veću vrijednost kad su bili s ove strane Jordana negoli kad su bili u prostranstvima pustinje.

Tako je i sada. Jer mi imamo položaj koji se u potpunosti podudara s boravljenjem u zemlji; mi nismo, naime, samo oživiljeni zajedno s Kristom, nego smo, također, zajedno s njim uskrsnuti i posjednuti zajedno u nebeskim mjestima u Kristu Isusu (Ef 2). To je pred Bogom položaj svakog vjernika; no hoćemo li ga zauzeti ovisi o tome poznamo li ga smrt i uskrsnuće s Kristom, kao i *u njemu i po njemu*; jesmo li prešli Jordan, kao i Crveno more. To je naša vlastica: doista, nikada ne bismo smjeli biti zadovoljni dok, milošću Božjom, ne znamo što to znači u duhu sjediti u nebesima. No i ako smo tamo, ne možemo odbaciti Pashu. Zapravo, što potpunije shvaćamo značajke položaja u koji smo dovedeni, što nam se više otkriva bogatstvo Božje milosti, to ćemo se s većim zadovoljstvom i sve većim razumijevanjem osvrnuti na križ i hraniti se smrću Onoga čija nam je dragocjena krv jedina omogućila mjesto u nebesima. Ali naše hranjenje Njime tada

će više poprimiti karakter zajedništva s Bogom u smrti njegovog Sina. Oči će nam se otvoriti za to da otkrijemo, ne toliko blagoslove koji su nam time osigurani, koliko to da je Bog u svakom svojstvu svoga karaktera u potpunosti proslavljen u toj smrti. Kada svetkujemo Pashu u nebeskim mjestima, onda ćemo je (ako smijemo tako reći) slaviti s Bogom; a učinak na naše duše bit će klanjanje i hvaljenje: jednom riječju, ishod našeg hranjenja zaklanim Jaganjcem dok sjedimo u nebesima bit će obožavanje s najuzvišenijim karakterom. Jer tamo sjedimo u miru pred Bogom – već posjedujemo svoje mjesto u njegovoj prisutnosti; i tek tada možemo imati zajedništvo s njegovim vlastitim mislima i s njegovom vlastitom radošću u smrti njegova Sina.

Vidimo, dakle, da se Kristom kao pashalnim Jaganjcem hranimo u svakoj fazi našeg iskustva; ali mjesto na kojem ćemo to činiti – Egipt, pustinja ili obećana zemlja – ovisit će o stanju naše duše. I nedvojbeno, kada smo okupljeni da zajedno navješćujemo Gospodinovu smrt dok on ne dođe, često su rame uz rame oni koji su u pustinji i oni koji su u obećanoj zemlji. Ipak, svi se podjednako hrane Kristovom smrću, sjećaju ga se kao umrloga, bez obzira na razliku u njihovom shvaćanju, ili u njihovim iskustvima ili postignućima. U samom Nebu ćemo tu smrt, doista, promatrati sa sve većim obožavanjem; jer će Jaganjčeva krv biti tema proslavljenih svetih u vječnosti.

2) Krist kao mana također je hrana njegova naroda. Mana se od pečenog jaganjca razlikuje po tome što je bila ograničena na pustinju. Mana je data

tek tada kada je Izrael bio proveden kroz Crveno more (vidi Izl 16); i ona je „prestala idućeg dana nakon što su jela od staroga žita te zemlje pa djeca Izraelova nisu više imala manu, nego su se te godine hranila plodovima kanaanske zemlje“ (Još 5,12). To je, dakle, bila Izraelova hrana u pustinji; i na sličan način je Krist, kao mana, hrana u pustinji za vjernika. Ali postoji razlika. Povijesni prolazak Izraela kroz pustinju, prelazak preko Jordana i zauzimanje zemlje su za nas slikoviti prikazi, dok su oni istodobno mogli biti samo na jednome mjestu. Vjernik je u istom trenutku u pustinji i u nebesima. U pogledu svoje službe, to jest svjedočenja za Krista ovdje dolje gdje poput putnika čeka Gospodinov povratak, on je u pustinji; u pogledu svojeg položaja pred Bogom, u kojemu je sjedinjen s proslavljenim Kristom, uvijek je u nebeskim mjestima – drugo je pitanje zauzima li ga doista u praksi. Pretpostavljajući, dakle, da zna svoj položaj, istodobno mu je potrebna i mana i staro žito. Drugim riječima, treba se hraniti Kristom u oba vida. *On nikada nije u Egiptu*, bez obzira na svoja iskustva; jer to bi bilo poricanje istine o njegovom oslobođenju putem Kristove smrti i uskrsnuća. Oživljena duša može biti u Egiptu, ali vjernik je – pod tim izrazom misli se na onoga koji je putem Duha koji prebiva u njemu doveden u pravi kršćanski položaj – zauvijek završio s Egiptom; jer svijet mu je postao moralna pustinja; i budući da je u pustinji, hrani se Kristom kao manom.

Što je, dakle, mana za vjernika? To je Krist u utjelovljenosti – uniženi Krist. „Reče im Isus: ‘Zaista, zaista, kažem vam: Nije vam Mojsije dao kruh s neba,

nego vam moj Otac daje s neba kruh istiniti; jer kruh Božji je onaj tko silazi s neba i daje život svijetu. ... Vaši su oci jeli manu u pustinji i pomrli. Ovo je kruh koji s neba silazi: da ne umre onaj tko od njega jede. Ja sam kruh živi koji je sišao s neba: ako tko bude jeo od toga kruha, živjet će zauvijek; a kruh što ću ga ja dati jest moje tijelo, koje ću dati za život svijeta’“ (Iv 6,32-33.49-51). Krist je, dakle, ta mana, u svemu što je bio u tijelu – u izražaju onoga što je bio i kao objavitelj Oca i kao savršen čovjek. Njegova milost, samilost, suosjećanje, nježnost i ljubav – njegova krotkost i poniznost srca – njegovo strpljenje, snošljivost i strpljivost – njegov primjer – sve se to nalazi u toj mani koju nam je Bog dao za hranu za vrijeme našeg boravka u pustinji.

On nam je u tom karakteru mane stalno predložen u onim poslanicama koje se osobito bave putovanjem vjernika kroz pustinju. „Stoga i mi, okruženi tako velikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret, i grijeh koji nas tako lako opsjeda, te postojano trčimo trku što je pred nama, uprijevši pogled u začetnika i dovršitelja naše vjere, Isusa, koji je, preževši sramotu, umjesto radosti što je stajala pred njim podnio križ i sjeo zdesna Božjega prijestolja. Jer promotrite njega koji je podnio toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da se ne premorite i ne klonete u svojim umovima“ (Heb 12,1-3). To znači da smo pozvani hraniti se Kristom kao manom koja će nas održati usred kušnja, poteškoća i progona koji se događaju u pustinji. Na sličan način nas i Petar, koji osobito piše „tuđincima raspršenim po Pontu“ itd., u tom pogledu neprestano vodi ka Kri-

stu. „Jer kakva je to slava ako griješite pa, za to udarani, strpljivo podnosite? Ali ako, kada dobro činite i za to trpite, strpljivo podnosite, to je Bogu ugodno. Jer ste upravo na to pozvani; zato što je i Krist trpio za nas, ostavivši nam primjer da idete njegovim stopama“ itd. (1 Pt 2,20-24; vidi i 1 Pt 3,17-18). I apostol Pavao svete hrani manom. Na primjer, u Filipljanima 2,5-9, iako je u tim redcima sadržano mnogo više toga, imamo manu, mogli bismo reći, najdragocjenijeg karaktera. „Našavši se u obličju čovjeka, ponizio se i postao pokoran do smrti, i to smrti na križu.“ No u evanđeljima mana blista oko nas sa svih strana, i tamo je pravo mjesto gdje je treba skupljati za korištenje sukladno potrebama svakoga dana. Jer tamo imamo očitovanja tog čudesnog života – života onoga koji je bio savršen čovjek i, istodobno, Bog očitovan u tijelu. No mogu se dati dvije primjedbe u vezi s prikupljanjem i korištenjem mane. Izraelci su *izlazili iz tabora* da bi svakog dana prikupili određenu količinu (Izl 16,4). Mi pak moramo *sići* s istom svrhom. To jest, ako nam nije poznat naš položaj na nebesima i što to, zapravo, znači hraniti se starim žitom zemlje, teško da ćemo se moći hraniti manom. To je osobito istaknuto u službi apostola Pavla: on je započeo s Kristom u slavi. Tako mora biti i s nama. Kad spoznamo svoju sjedinjenost s proslavljenim Kristom, svoj položaj u njemu pred Bogom, s pojačanim ćemo se užitkom hraniti Kristom kao manom. Povijesno gledano, mana je došla prije starog žita, ali bi redoslijed za vjernika trebao biti obrnut – iz jednostavnog razloga što ga je Bog tako obrnuo u predstavljanju Kri-

sta našim dušama. Propovijedamo, kao i Pavao, Krista u slavi; i kada ga kao takvog shvatimo, tada, i ne prije, možemo i u uniženom Kristu naći našu hranu dok smo ovdje u pustinji. To je razlog velikog gubitka i slabosti kod onih koji nikada nisu u mogućnosti čuti o Kristu u slavi; onih koji o njemu razmišljaju samo kao onome koji je nekoć boravio ovdje dolje u tijelu, kada se našao u ljudskom obličju.

Druga je primjedba vrlo očita i često ponavljana, a to je da se mana ne može pohraniti za upotrebu. Svatko ju je morao skupljati svaki dan prema onome koliko je mogao pojesti (Izl 16,16); a ako je skupio više – osim ako je bio „šabat“, sigurno bi mu se pokvarila. Da, dragi prijatelji, mora postojati stalno hranjenje Kristom, iz dana u dan i iz sata u sat; i nikada ne možemo primiti više nego što je naša potreba za određeno vrijeme. Time smo držani u stalnoj ovsnosti, a naše su oči uvijek usmjerene na Krista. „Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako će i onaj koji mene jede po meni živjeti“ (Iv 6,57).

3) Preostaje još promotriti Krista kao staro žito zemlje. Činjenica da su u spomenutom odlomku (Još 5,10-12) zajedno spomenuti Pasha, mana i staro žito, jasnije ukazuje na značenje svega toga. Ako je, dakle, mana Krist u utjelovljenju, staro žito, budući da je kanaanska zemlja simbol nebeskih mjesta, nužno ukazuje na Krista u slavi. I otkrit ćemo da nam je on upravo tako i predložen u poslanicama, kao onaj koji podupire i jača naše duše i kao naša prava hrana, premda se vjernici u poslanicama, zapravo, ne promatraju kao oni koji sjede u nebesima u Kristu (kao u poslani-

ci Efežanima), nego, kao u Kološanima i Filipljanima (a osobito u 2. Korinćanima), kao oni koji su ovdje dolje na zemlji; jer iako su još ovdje dolje, oni su sjedinjeni s njim tamo gdje je on.

Pogledajmo najprije Kološane. „Ako ste, dakle, s Kristom uskrsli, tražite ono što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu. Za one što je gore težite, ne za ovime na zemlji: jer umrli ste i život vaš skriven je s Kristom u Bogu“ (Kol 3,1-3). Ovdje je istina da imamo „ono što je gore“; ali je očito da se pod ovim pojmom misli na čitavo područje blagoslova čije je središte Krist u slavi – duhovnih blagoslova u nebeskim mjestima koje smo, zapravo, već zaposjeli, i koji su svi objedinjeni u Kristu. To je, dakle, to „staro žito zemlje“, „plod kanaanske zemlje“, prava hrana i potpora za one koji su umrli i uskrsnuli s Kristom.

U Filipljanima 3 predložena nam je ista ta istina. Tamo vidimo proslavljenoga Krista, koji ispunjava vidik apostolove duše i koji u potpunosti zadovoljava njegovo srce. Ako, dakle, u 2. poglavlju imamo manu, onda u 3. poglavlju, sasvim sigurno, imamo staro žito zemlje. Može se navesti još jedan primjer (2 Kor 3,18): „A svi mi koji otkrivena lica slavu Božju kao u zrcalu gledamo, u istu se sliku preobražavamo iz slave u slavu, i to kao od Gospodinova Duha.“ Otuda i vrijednost neprestanog iščekivanja Krista: privlači nas k osobi proslavljenoga Krista, zaokuplja naša srca njime i ispunjava naše duše gorućom čežnjom za onim vremenom kada ćemo biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti kao što on jest (1. Ivanova 3,2).

Svi ovi odlomci, kao i mnogi drugi srodnog karaktera, ukazuju nam na Krista u

slavi kao staro žito zemlje; i to je hrana koju ne možemo izostaviti: nitko drugi neće tako nahraniti vjernika niti mu dati takvu snagu. To je nebeska hrana za nebeske ljude; i tek kada se hranimo njome, možemo biti jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći; možemo zaratiti s neprijateljem radi zaposjedanja naše baštine; možemo biti spremni podvrgnuti se svemu i svačemu – zajedništvu s Kristovim patnjama suobličujući se njegovoj smrti, ne bismo li ikako dospjeli do uskrsnuća od mrtvih (Fil 3), kada ćemo biti proslavljeni zajedno s njim, koji je bio snaga i potpora naših duša.

Treba, također, reći da nećemo imati snage očitovati Krista u svojem življenju ovdje dolje ako nismo zaokupljeni njime u slavi. Stoga bi nam on uvijek trebao biti pred očima u tom karakteru; i bit će ako budemo mu, poučeni Duhom, mogli reći: „Svi naši izvori, svi izvori naše radosti su u tebi.“ I on sam to želi; jer je svojim učenicima, govoreći o Duhu Istine koji će doći, rekao: „On će proslavljati mene, jer će od mogega uzimati i to navješćivati vama. Sve što ima Otac, moje je: zbog toga rekoh da će on od mogega uzimati i to navješćivati vama“ (Ivan 16,14-15).

Hranjenje Kristom, zaokupljenost njime je, dakle, alfa i omega kršćanskog života; zaokupljenost njegovom smrću – tom smrću koja je postavila temelj ne samo našeg vlastitog otkupljenja i oslobođenja, nego i pomirenja svega; zaokupljenost njime u utjelovljenju, kada se, iako je bio Sin, naučio poslušnosti po onome što je trpio, kada je, kao poslušnik i ovisan čovjek, našao svoju hranu u vršenju Očeve volje i u dovršenju njegovog djela, te tako proslavio Boga

u svakoj pojedinosti svog čudesnog života; i, iznad svega, zaokupljenost njime u slavi – kao proslavljenim Čovjekom – središtem svih Božjih nauma i predmetom sve njegove radosti; štoviše, onime koji u potpunosti zadovoljava njegovo srce. Tako smo zaokupljenošću i hranjenjem Kristom, promatranjem Krista, dovedeni, u snazi Duha, u zajedništvo s Bogom; osposobljeni ući u njegove vlastite misli o Blagoslovljenome, koji sada sjedi njemu zdesna, pa čak i dijeliti njegove vlastite osjećaje prema njemu. U tome je, zasigurno, izvor svakog rasta, snage i blagoslova! Sotona to zna i stoga nas neprestano nastoji zaokupiti drugim stvarima, kako bi nas od-

vratio na zemaljske izvore i predmete. Nužno je, dakle, da budemo budni, da održavamo uvježbana srca i savjesti, kako bismo odmah mogli otkriti i bespoštedno osuditi sve što bi odmamilo naše duše od promatranja Krista.

Blagoslovljeni Gospodine Isuse! Osta- ni stalno tako pred našim dušama, i tako se otkrij u svojoj milosti i ljepoti našim srcima, da ne bismo čeznuli ni za čime, da ne bismo imali ništa, da ne bismo vidjeli i da ne bismo znali ništa osim tebe samoga; jer u tebi prebiva sva punina Božanstva tjelesno, a mi smo potpuni u tebi.

E. Dennett

*„Uskoro ću te gledati
licem u lice;
Ni pola mi nije rečeno
O svoj tvojoj snazi i milosti.
Tvoja ljepota, Gospodine, i slava,
Čuda tvoje ljubavi,
Bit će priča bez kraja
Svih tvojih svetih u vječnosti.“*

Pregled Mateja 13 (1. dio)

Matej 13,1-23

Ovo zanimljivo i raznoliko poglavlje iznosi dojmljiv prikaz nastanka kršćanstva. Prikazuje njegov vanjski i unutar-nji razvoj te ilustrira kršćansko vjeroispovijedanje na zemlji. Gospodin prenosi te misli, kako simbolički, putem svojeg ponašanja, tako i izravno putem svojih riječi. Značajna je i različitost slušateljstva. Zadivljujuće je kako se sve to uklapa i daje jasan prikaz kršćanskog razdoblja.

Simboličko značenje kuće i mora

„Istoga dana iziđe Isus iz kuće te sjedne kraj mora. I okupi se k njemu veliko mnoštvo; tako da je ušao u lađu i sjeo, a sve ono mnoštvo stajalo je na obali“ (r. 1.2).

U prvih dvanaest poglavlja Matejeva evanđelja vidimo kako se Gospodin brine za izraelski narod i predstavlja im se kao kralj Božjeg kraljevstva. Budući da ga židovske vođe odbacuju, on se okreće od Izraela i posvećuje se ljudima iz ostalih naroda. On to simbolično pokazuje kad izlazi iz kuće i sjeda kraj mora. Kuća koju je napustio predstavlja Izrael. More i mnoštvo su slika zemaljskih naroda, tj. svih ljudi.

Usporedba o četiri vrste tla

„I pričao im je mnogo toga u usporedbama govoreći: Gle, iziđe sijač sijati“ (r. 3).

Gospodin najprije govori mnoštvu. Predstavlja im se kao sijač, kako bi svi ljudi bili svjesni da je on u kršćanstvu polazišna točka Božjeg svjedočanstva. Od Izraela, svojeg vinograda, uzalud je tražio plod. Sada on počinje sijati. Na taj način on stvara uvjete za pravi, vidljivi plod. Ali sijanje izaziva različite reakcije.

„Dok je sijao, neka zrna padoše uz put pa dođoše ptice i pojedoše ih. Neka padoše na kamenita mjesta, gdje nisu imala dosta zemlje, pa odmah iznikoše, jer nisu imala duboku zemlju. A kada se diglo sunce bijahu spržena te se, budući da nisu imala korijena, osušile. Neka padoše u trnje pa trnje poraste i uguši ih. No ostala padoše na dobru zemlju i doniješe plod: neko stostruk, neko šezdesetostruk, neko tridesetostruk“ (r. 4-8).

Prva tri tla uzalud su primila milost. Nema nikakvog ploda. Posljednja tri tla pokazuju učinkovitost, premda različit. Time Gospodin jednostavno i prikladno pokazuje kako različito ljudi od-

govaraju na kršćansku poruku. Čak i nevjernici mogu vidjeti tu razliku u odgovoru ljudi koji slušaju Božju riječ.

„Tko ima uši da čuje, neka čuje“ (r. 9).

Različiti nazivi kraljevstva

Ponekad se pod pojmom „kraljevstvo nebesko“ podrazumijeva samo Nebo, no to je pogrešno. Pod tim pojmom se, međutim, misli na kraljevstvo na zemlji, koje su uspostavili i kojim vladaju Bog i Nebo. Gospodin Isus je to kraljevstvo najprije navijestio kao nešto što se približilo (Mt 4,17), a zatim kao nešto što je već prisutno (Lk 17,21). Ono je, dakle, započelo tada i trajat će do svršetka njegove tisućugodišnje vladavine (1 Kor 15,24). Biblija se služi izrazima „Kraljevstvo Božje“, „Kraljevstvo nebesko“ ili, jednostavno, „Kraljevstvo“, i pod time se uvijek misli na to kraljevstvo prema božanskim načelima na zemlji.

Različiti oblici kraljevstva

„I pristupiše učenici i rekoše mu: Zašto im govoriš u usporedbama? On im odgovori i reče: Zato što je vama dano znati tajne kraljevstva nebeskoga, a njima nije dano“ (r. 10.11).

Krist i njegovo kraljevstvo u snazi i slavi naviješteni su u Starom zavjetu (Dn 2,44). Kao kralj u Izraelu, on je trebao vladati cijelim svijetom. Njegovim dolaskom na zemlju to se kraljevstvo približilo i bilo je prisutno u njegovoj osobi (Mt 4,17; Lk 17,21). Ali on nije bio prihvaćen, nego je razapet. Starozavjetno proročanstvo također predviđa patnju i pogubljenje Mesije (Dn 9,26). Nakon što je bio odbačen na zemlji, Gospodin Isus se vratio u nebo.

Time je njegovo je kraljevstvo na zemlji na neko vrijeme poprimilo drugačiji oblik. Obilježeno je Gospodinovom odsutnošću i ostvaruje se u kršćanstvu. Ovaj osobit oblik kraljevstva traje, s jedne strane, do Uzeća (1 Sol 4,16.17), te, s druge strane, do osude i uklanjanja kršćanstva bez Krista (Otk 17,16). U Starom zavjetu ne nalazimo ni jednu riječ proročanstva o ovom osobitom obliku kraljevstva.

U šest usporedaba o „kraljevstvu nebeskom“ koje je Gospodin ispričao u Mateju 13, on otkriva taj oblik kraljevstva i razdoblje njegova postojanja. On ih naziva „tajnama kraljevstva nebeskog“, jer se u Starome zavjetu ne može naći ništa o tome. Zbog toga se sve usporedbe u ovom poglavlju u svojim svjedočanstvima i objašnjenjima odnose na kršćanstvo, a ne na židovstvo.

Nakon Uzeća i usporedno s razdobljem suda nad kršćanstvom, ljudi iz izraelskog naroda će se pokajati i čekati Mesiju. Stari zavjet jasno i opsežno opisuje to oživljenje i obraćenje u Izraelu (npr. Ez 37,10). Stoga to nije dio tajne kraljevstva nebeskog u Mateju 13.

Na svršetku razdoblja Velike nevolje Gospodin će po drugi put doći na zemlju i vjeran Ostatak iz Izraela će ga prihvatiti kao kralja. Njegovim pojavljivanjem u velikoj snazi i slavi kraljevstvo će poprimiti svoj pravi oblik, koji je već bio najavljen u Starom zavjetu.

Važno božansko načelo

„Jer onome tko ima dat će se, i obilovat će, a onome tko nema oduzet će se i ono što ima“ (r. 12).

Nakon što je ukazao na tajne kraljevstva nebeskog, Gospodin navodi dvostruko božansko načelo:

Tko u vjeri primi Krista, pripada onima koji *imaju*. Dok ga slijedi, daje mu se božansko svjetlo. Budući da je Gospodin Isus za njega živa stvarnost u svakodnevnom životu, on *obiluje*.

Onaj pak tko upozna Krista i istinu, ali se ne pokaje niti pak vjeruje u njega, spada u one koji *nemaju*. Izgubit će znanje za koje misli da ima. Da, bit će mu *oduzeto*.

Razlog za govor u usporedbama

„Zbog toga im govorim u usporedbama jer gledajući ne vide i slušajući ne čuju ni ne razumiju. I ispunjava se u njima Izaijino proročanstvo, koje reče: ‘Slušat ćete, slušati, i nećete razumjeti, gledat ćete, gledati, i nećete uvidjeti. Jer usalilo se srce ovoga naroda pa ušima svojim teško čuju i oči svoje zatvoriše: da očima ne vide, ušima ne čuju, srcem ne razumiju i ne obrate se pa ih ja ozdravim.’ Ali blagoslovljene su vaše oči, jer vide, i vaše uši, jer čuju. Jer, zaista, kažem vam: Mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti to što vi gledate, ali ne vidješe, i čuti to što vi slušate, ali ne čuše“ (r. 13-17).

Većina izraelskog naroda odbacila je Gospodina Isusa. Zbog svoje nevjere nisu htjeli razumjeti duboko značenje njegovih riječi o kraljevstvu nebeskom. Ali njegovi učenici su trebali razumjeti usporedbe i prepoznati njihovu veliku vrijednost, jer oni će imati udio u onome što je izraženo putem usporedaba. U 16. retku Gospodin ponovno ističe da će putem sljedećih usporedaba priop-

ćiti nešto što je bilo nepoznato prorocima i pravednicima Staroga zavjeta. I one se doista, po svom sadržaju i svojim objašnjenjima, odnose isključivo na kršćansko svjedočanstvo.

Objašnjenje usporedbe o četiri vrste tla

„Vi, dakle, čujte usporedbu o sijaču“ (r. 18).

Kada Gospodin svojim učenicima objašnjava usporedbu o četiri vrste tla, on ide dalje onoga što je objavio mnoštvu. To, zapravo, još nije usporedba o kraljevstvu nebeskom poput sljedećih usporedaba, ali pokazuje kako čovjek dolazi u dodir s kraljevstvom i kako ljudi različito postupaju u odnosu na ono što su čuli.

Sijač je Krist, a sjeme je riječ o kraljevstvu. Svatko tko čuje nešto o Isusu Kristu dolazi u dodir s kraljevstvom. Da, on čak izvanjski pripada kraljevstvu. I mala djeca kojoj roditelji govore o Gospodinu Isusu, zbog toga su u kraljevstvu. Jednom kada su mu bili doveli djecu, rekao je: „Pustite djecu i ne brinite im da dođu k meni, jer takvih je kraljevstvo nebesko“ (Mt 19,14). Oni su posvećeni (1 Kor 7,14). Oni su pod blagoslovom kraljevstva i stoga imaju odgovornost da slijede Gospodina.

Međutim, da bi se održao i ostao u kraljevstvu Božjem, čovjek se mora ponovno roditi. Gospodin Isus je to objavio Nikodemu kada je ovaj došao k njemu po noći (Iv 3,3-5).

Sada Gospodin svojim učenicima i nama pokazuje kako se njegova riječ različito prima:

„Kada tko god čuje riječ o kraljevstvu i ne razumije je, dolazi Zli i otima to što je bilo posijano u njegovu srcu. To je onaj koji je primio sjeme uz put“ (r. 19).

Put na koji pada sjeme Riječi predstavlja čovjeka koji sluša Gospodinovu riječ i ne može ništa otpočeti s njom. Uslijed djelovanja neprijatelja ponovno zaboravlja božansku poruku. Kod njega nema nikakve naznake početka svjedočanstva za Boga. On ne donosi nikakav plod.

„A onaj koji je primio sjeme na kame-nitim mjestima jest onaj koji riječ čuje i odmah je s radošću prima, ali nema u sebi korijena, nego je nestalan: nastane li nevolja ili progonstvo zbog riječi, odmah se sablazni“ (r. 20, 21).

Kamenito tlo karakterizira čovjeka koji u početku pozitivno reagira na posijanu riječ. U doba blagoslova čini se da je istinski učenik, ali kada nastupi protivljenje i neprijateljstvo, dolazi na vidjelo da mu riječ nije dosegla savjest. Stabljika se osuši i ne izraste u pravi plod. Nema istinskog svjedočanstva za Gospodina.

„A onaj koji je primio sjeme u trnju jest onaj koji riječ čuje, ali briga za život i zavodljivost bogatstva uguše riječ i on postane besplodan“ (r. 22).

Tlo na kojem raste trnje i guši posijanu Riječ pokazuje čovjeka u kojemu Riječ klija, ali biva ugušena materijalnim i zemaljskim okolnostima. Riječ Božja nema mogućnosti da u njemu uzraste u svjedočanstvo za Gospodina. Nema ploda.

„Ali onaj koji je primio sjeme u dobru zemlju jest onaj koji riječ čuje i razumije, koji i plod donosi i daje: jedan stotruko, drugi šezdesetotruko, a treći tridesetotruko“ (r. 23).

Dobra zemlja predočuje čovjeka koji čuje i razumije Riječ, jer ona dopire do njegove savjesti i srca. To donosi moralnu promjenu u njemu i raste u njegovom životu kao plod koji je na čast sijaju i odgovara sjemenu. To svjedočanstvo za Gospodina očituje se pred ljudima u različitim stupnjevima.

Max Billeter
(nastavak slijedi)

Pomoć na putu vjere

Čovjek boli

„Čovjek boli i vičan patnji.“

Izaija 53,3

*Kad promatram tvoj čudesan život,
To me, Gospodine, duboko dira.
Razmišljam o tvome putu ljubavi
Na kojem' si, osamljen, trpio.*

*Božji Sin, al' ovdje ipak stranac,
U svijetu ljudskih patnja i nevolja,
Boli i terete si nosio,
U ljubavi beskrajnoj, neshvatljivoj.*

„Isus, umoran od puta, sjede kraj zdenca“ ... Promatrajmo Gospodina, kojega nitko od vladara ovoga svijeta nije upoznao, ali koji je Gospodar slave, kako umoran sjedi kraj zdenca žedan i ovisan o ovome svijetu u pogledu vode za piće – svijetu koji je bio načinjen po njemu, a nije ga upoznao!

On je bio očitovanje božanske ljubavi prema ljudima, bez obzira koliko ga to stajalo.

Štujem tu ljubav, zbog koje je on bio učinjen grijehom za mene. Ta ljubav, koja ga je nosila kroz sve, bila je u potpunosti prokušana. Duboko je poučno, premda i vrlo strašno, vidjeti što je čovjek. Što očekujem od svojih prijatelja ako sam u nevolji? Barem to da me neće napustiti. Njega su svi napustili i pobjegli! A od suca? Od njega očekujem da zaštiti nedužnoga. No Pilat je sa svojih ruku oprao krivnju za njegovu krv i predao ga narodu! Što očekujem od svećenikâ? Da će se zauzimati za one koji su u neznanju i za one koji su zastranili. Oni su pak podbunili narod koji je vikao: „Ukloni ovoga, makni ga!“ Svaki je čovjek bio suprotnost onome što je bilo ispravno, a taj jedan Čovjek ne samo da je bio pravedan, nego je u božanskoj ljubavi prolazio kroz sve to!

Njegove patnje moraju uvijek ostati dubina u koju gledamo preko ruba, sa svetim strahopoštovanjem ... i kada pogledamo u tu dubinu, uzvisujemo njegovu milost i osjećamo da nitko drugi osim božanske Osobe (i to savršene u svakom pogledu) nije mogao biti u takvoj dubini patnje.

Tražio je takve koji bi suosjećali, ali ih nije bilo, i tješitelje, ali ih nije našao ... Bio je kušan i prokušan do krajnje točke ljudske izdržljivosti i patnje, i u tome je stajao potpuno sâm moleći se u žestokoj borbi, potpuno osamljen. Nitko nije suosjećao s njim. Marija iz Betanije bila je jedina, ali što se ostalih tiče, nitko nije suosjećao s njim. Pa ipak, nikada nije bilo čovjeka s kojim on nije suosjećao, ako je tome to trebalo.

Nitko od nas ne može shvatiti što je za onoga koji je stalno boravio u Očevom naručju značilo osjećati u svojoj duši da je kao čovjek napušten od Boga.

U onoj mjeri u kojoj je on znao što znači biti svet, osjećao je što znači biti učinjen grijehom pred Bogom. U onoj mjeri u kojoj je poznao Božju ljubav, osjećao je što znači biti napušten od Boga.

On je uskrsnuće i život. Kako je divno to što je on, Gospodar nad smrću, sâm otišao u smrt za nas!

Preskupo nas je kupio da bi nas se odrekao.

*Tvoje lice, Gospodine,
Nekoć tako nagršeno,
Ugledat ćemo uskoro
S radošću neizrecivom!*

*Kako će naša srca tad'
Tebe silno veličati!
Jer nakon tvog povratka
Sav jad i bol će prestati.*

Ljubav

„Ljubav je od Boga.“

Ivan 4,7

*Našim srcima je dano
Da već sada udio imamo
U Božjoj naravi svetoj,
U njegovoj ljubavi čistoj.*

Kada nas vodi ljubav, ljudi su doista oni *za koje* se dajemo; a Bog je onaj *kojemu* sami sebe prinosimo (Ef 5,2).

Ozbiljno je, ali i ono najsretnije, vršiti neku neposrednu službu ... Sama činjenica da imamo sklonost prema nečemu, još uvijek ne pokazuje da smo na to i pozvani. Vjerujem da je najsigurniji pokazatelj iskrena ljubav prema dušama i potrebom srca

potaknut razgovor s Kristom u vezi s time ... Pravi pokretač za službu nije želja za govorom, nego briga za duše i izgradnju svetih.

Koliko bi se potreba skrivenih čak i u najnapaćenijim dušama objelodanilo samo od sebe ... kad bi im se predočila ljubav, dobrota koja bi im mogla uliti povjerenje ... Kolike se duše bacaju u vrtlog užitaka kako bi utišale unutarnje jade koji ih muče. Božanska ljubav ne samo da odgovara na potrebe, ona ih tjera da govore.

„Tko prebiva u ljubavi, prebiva u Bogu.“ ... Preklinjem vas ... da usrdno održavate ovaj duh ljubavi koji je Božja prisutnost ... Jer grijeh razdvaja, a Bog sjedinjuje, jer on je ljubav; to će biti i suština obnove svega, jer sve treba biti sabrano u jedno u Kristu ... Hodajte, dakle, u ljubavi ... i hodat ćete u snazi i u slavi Božjoj.

Bojim se skučenosti srca više od svega za Kristovu crkvu.

Ljubav omogućuje čovjeku da se suoči sa svim kušnjama. Ako mu netko pljune u lice, to ništa ne mijenja, jer ljubav ostaje; jer ona svoju snagu nikad ne crpi iz okolnosti, nego je izdignuta iznad svih okolnosti.

Ljubav ... je istinsko sredstvo posvećenja kada je stvarna.

„Ljubav prema svim svetima“ je sastavni dio blagoslova o kojemu govori apostol. Čak i u pogledu spoznaje on kaže: „Da možete shvatiti zajedno sa svima svetima“, jer su oni u Kristovu srcu; a ako nisu u mojem, onda ni on nema svoje mjesto u njemu, to jest vlastito „ja“ ga je isključilo.

Ljubav, oslobođena od vlastitog „ja“ može misliti i misli na sve što se tiče drugih i razumije što djeluje na njih.

Ljubav se ne umara od služenja, iako služenje često može biti povezano s kušnjama ... i općenito doista jest, osim ponekih rijetkih ohrabrenja. „Stoga sve podnošim radi izabranih.“

Kako je malo onih koji svoja milosrdna djela prinose Bogu i uključuju Boga u svoja milosrdna djela, vršeći ih pred njim i za njega, premda u korist čovjeka. Tada bi ih vršili s jednakom ustrajnošću, nimalo ne popuštajući, čak i ako su, što više ljube, tim manje ljubljeni! To je radi Boga.

Plod Duha je ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost itd. ... Uočite da su prvi od ovih plodova ljubav, radost, mir. Duh će sigurno proizvesti one praktične plodove koji očituju Kristov život u očima ljudi, ali unutarnji plodovi, plodovi za Boga, su na prvom mjestu. To su značajke stanje duše koje je nužno da bi se proizveli drugi plodovi.

*J. N. Darby
Iz knjige "Pilgrim Portions"*

Biblijske slike i simboli

Sijanje, sjeme

Sijanje sjemena na polju u usporedbama o četiri vrste tla i korovu među pšenicom slikovit je prikaz naviještanja Božje riječi, osobito Evanđelja (Mt 13,3-30.36-43; Mk 4,14; Lk 8,11). Sijač je tu Gospodin Isus, koji sjeme Božje riječi više ne navješćuje samo svome narodu, Izraelu, koji ga je odbacio, nego svemu svijetu (Mt 13,38). Poslanice NZ-a nam objavljuju da je Božja riječ sjeme putem kojega čovjek biva novo rođen (Jk 1,18; 1 Pt 1,23). To što se u drugoj od obje spomenute usporedbe „sinovi Kraljevstva“ nazivaju „dobrim sjemenom“, nije u suprotnosti s time. Gospodin Isus već u objašnjenju usporedbe o četiri vrste tla usko povezuje naviještenu poruku i one koji je slušaju (Mt 13,18.19; usp. rd. 20.22.23). Ljudi koji Božju riječ prime u vjeri, živi su svjedoci te poruke.

U usporedbi o pšeničnom zrnu Gospodin Isus je sâm to sjeme koje mora umrijeti da bi donijelo mnogo ploda, koji će po svojim obilježjima odgovarati tome zrnu koje je kao sjeme palo u zemlju (Iv 12,24; usp. Ps 126,6).

I sahrana vjernika je uspoređena sa sijanjem. Smrtno tijelo je poput zrna sjemena, a tijelo uskrslo u slavi je kao slavan plod, to jest vječan ishod (1 Kor 15,35-44).

Žetva

U SZ-u je više blagdana bilo povezano sa žetvom, što je izraelski narod trebalo podsjećati na Božju dobrotu. Snop prvina prinosiso se je od žetve ječma (Lev 23,9-14; usp. Izl 9,31), kruhovi za mahanje na Blagdan sedmica (Pe-desetnica) od žetve pšenice (Izl 34,22; Lev 23,15-22), a Blagdan sjenica bio je na kraju žetve žita i vina, to jest berbe grožđa (Lev 23,33; Pnz 16,13). Žetva je povod za radost (Ps 126,5.6; Iz 9,2<3>) i slika sakupljanja dragocjenih ljudskih duša za Boga (Mt 9,37; Iv 4,35-38). Kao što poljodjelac čeka na ukusan plod zemlje i njezine žetve, tako smo i mi pozvani strpjeti se do Gospodinova dolaska (Jk 5,7).

Naposljedku žetva govori i o posljednjem vremenu prije pojavljivanja Gospodina Isusa u slavi, kada u Otkrivenju 14,45-20 među ostalim kaže: „Jer je zrela žetva zemaljska.“ No između žetve pšenice i berbe grožđa postoji jedna razlika. Kada se pljeva i korov spaljuju (Mt 3,12; 13,30), a pšenica skuplja u žitnice, to znači da nevjernici odlaze u vječnu propast a vjernici u slavu. No nakon berbe grožđa se sve ubrano gazi u kacama, to jest provodi se osuda bez ikakve razlike nad čitavim svijetom kao Bogu protivnim i krivim sustavom (Otk 14,19.20).

Brašno, fino brašno

Brašno, a osobito fino brašno je u Bibliji simbol čistoće i savršenstva Krista u njegovom čovječstvu (npr. u jestivom prinosu u Lev 2; usp. 2. Kr 4,41). Fino brašno dobivalo se od pšenice, s kojom je Gospodin usporedio sâmog sebe (Izl 29,2; Iv 12,24).

Tri mjere brašna u Isusovoj usporedbi u Mateju 13,33, koje su se ukvasale uslijed kvasca, označuju ono što je po Božjoj volji i kroz službu Gospodina Isusa započelo u savršenosti: Kraljevstvo nebesko ovdje na zemlji. Čitavo Kraljevstvo nebesko prožeto je kvascem pogrešnog nauka, „dok se sve nije ukvasalo“. I apostol Pavao u svome upozorenju na kvasac u 1. Korinćanima 5,6 i Galaćanima 5,9 ne stavlja naglasak na sam proces, nego na ishod: „*Malo kvasca ukvasa sve tijesto.*“

Kvasac, beskvasnost

Kvasac koji se koristi kod pečenja određenih vrsta kruha zapravo je staro, ukvasano tijesto. Kada se ono pomiješa s neukvasanim tijestom, započinje proces fermentacije koji pak dovodi do dizanja tijesta i do toga da kruh bude ugodniji za ljudski ukus.

Prilikom ustanovljenja Blagdane pashe Bog je odredio da se iz kuća Izraelaca mora ukloniti svaki kvasac te se sedam dana mora jesti samo beskvasan kruh (Izl 12,15; Lev 23,6). Gospodin Isus je u svojim govorima češće koristio pojam kvasac kako bi opisao zlo: U Mateju 16,5-12 on govori o kvascu nauka Farizeja i Saduceja, u Marku 8,15 o kvascu političara Heroda, a u Luki 12,1 o kvascu licemjerstva. Prilikom objašnjenja duhovnog značenja Blagdane pashe u

1. Korinćanima 5,6-8 kvasac je poistovjećen sa zloćom i opakošću, a u Galaćanima 5,8 s opasnim djelovanjem pogrešnog nauka. Pritom se uvijek misli na neopaženo djelovanje zla koje se dopušta, koje naravan čovjek ne samo teško prepoznaje ili pak uopće ne prepoznaje, nego ga, naprotiv, može osjećati kao nešto ugodno.

Kvasac je u Bibliji slika zla, što općenito prihvaćaju svi tumači Biblije. No za mnoge je jedina iznimka usporedba o kvascu u tri mjere brašna u Mateju 13,33, premda za to nema nikakvog valjanog dokaza. Štoviše, ovdje sve upravo govori u prilog tome da je i tu kvasac slikovit prikaz prožimanja Kraljevstva nebeskog s pogrešnim naukom, a ne prikaz širenja evanđelja po cijelom svijetu. Kao prvo, moramo uzeti u obzir povezanost u cjelinu s obje prethodne usporedbe o korovu i pšenici te gorušičinom sjemenu, u kojima je opisan đavlov utjecaj na Kraljevstvo nebesko. Kao drugo, nigdje u Bibliji ne nalazimo da će sav svijet u sadašnjem razdoblju biti promijenjen uslijed Božje poruke. Ne postoje nikakvi drugi biblijski dokazi da bi kvasac upravo na ovom mjestu trebao imati neko pozitivno značenje.

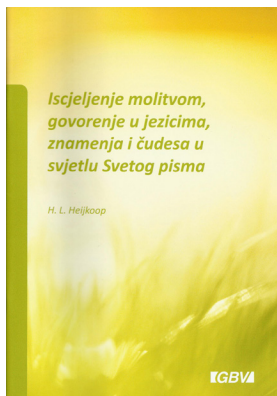
Kvasac koji je propisan u žrtvama u Levitskom zakoniku 7,13 i 23,17 također nije nikakva iznimka, nego potvrda onoga što je upravo rečeno. Djelovanje kvasca je u oba slučaja prestalo uslijed pečenja, jer ukvasani kruhovi su slikovit prikaz vjernika koji su, doduše, nekoć bili grešnici, ali su sada Božja djeca.

Arend Remmers

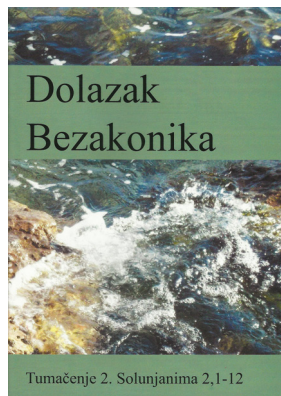
Iz knjige "Biblische Bilder und Symbole"

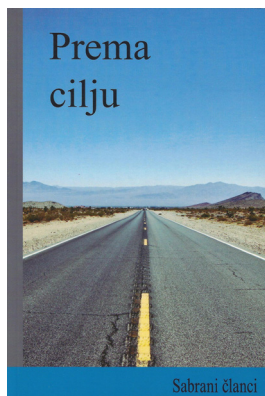
20 kn

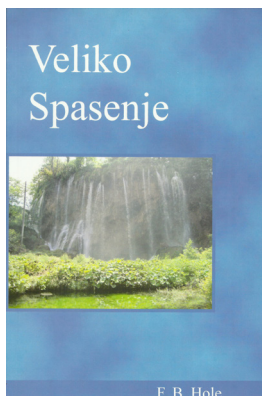
15 kn

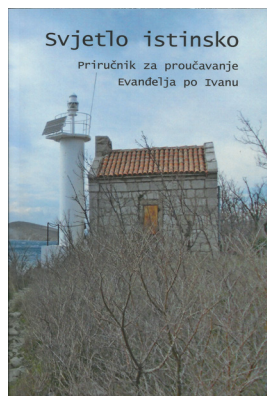
10 kn

22 kn

20 kn

25 kn

Naručite na adresi:

zivarijec@gmail.com